

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN HOOGFEEST VAN KERSTMIS

**Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen
25 december 2012, Hoogmis 10u30**

Jes. 52, 7-10

Hebr. 1, 1-6

Job. 1, 1-18

Broeders en Zusters,

We mogen elkaar vandaag een zalige en een gelukkige hoogdag wensen. Het geboortefeest van Jezus Christus is voor ons inderdaad een hoogdag, een dag om blij te zijn en feest te vieren. Is de wereld op die dag als bij toverslag veranderd? Neen. Daarvoor is een kind te weerloos en te broos. Maar toen is wel een nieuw verhaal begonnen, of beter: een nieuwe bladzijde in het boek van Gods verhaal met de mens.

Het kerstverhaal doet me denken aan wat de schilder Picasso ooit over zichzelf zegde. Picasso was een geboren teken- en schildertalent. Als kind begon hij te tekenen en op jonge leeftijd behaalde hij al de hoogste prijzen. Toen hij terugkeek op zijn loopbaan als kunstenaar, zegde hij: “Op mijn twaalfde kon ik tekenen als Rafaël, maar ik heb een heel leven nodig gehad om te leren schilderen als een kind.” Het is een verrassende uitspraak: “ik heb een heel leven nodig gehad om te leren schilderen als een kind”. Met ‘schilderen als een kind’ bedoelt hij: zo dicht mogelijk bij de onbezoedelde creativiteit blijven, zoals die uit een kind naar boven komt. Zo zijn de grote kunstwerken van Picasso ontstaan: ze lijken op kindertekeningen, maar dan wel gemaakt door een geniale kunstenaar. Je moet geniaal zijn om als een kind te kunnen schilderen!

Deze woorden van Picasso kwamen me te binnen terwijl Kerstmis naderde. Zeggen ze iets over het geheim dat we vandaag vieren? Ik denk van wel. In het Oude Verbond heeft God alles in het werk gesteld om het verbond met zijn volk gestand te doen. Hij heeft hun Abraham, Mozes en de profeten gestuurd. Hij heeft hen bevrijd uit Egypte en is hun trouw gebleven, ook toen zij van Hem afdwaalden. Hij heeft hun aangesproken en aangemaand. Hij is hen nabij gekomen met vaderlijke zorg, soms zacht soms streng. Wie namens Hem het woord namen, werden echter weggehoond of weggestuurd. Wat kon God daar nog aan toevoegen? Niets. Aan dat verhaal kon Hij geen nieuw hoofdstuk breien. Hij kon enkel nog opnieuw beginnen. Opnieuw en zo eenvoudig mogelijk, als bij de geboorte van een kind.

Met Kerstmis is het geen andere God die zich openbaart. Het is dezelfde God als in het Oude Verbond. Maar nog eenvoudiger en oorspronkelijker. Deze keer begint God bij de oorsprong van het leven zelf. Hij laat zich kennen in de geboorte van een kind. In Jezus keert God terug naar de taal van het kind. Jaren later zal Jezus zeggen 'wie Mij ziet, ziet de Vader'. Dat 'zien van de Vader' begint vandaag al, op Kerstmis. Het kind in de kribbe spreekt niet van een God die overweldigt of overdondert, maar van een God die in broosheid tot ons nadert en ons liefdevol aankijkt. Trouwens, wie Gods oog wil kruisen, kan het beste kijken in de ogen van een kind. Het zijn ogen die spreken van echtheid en van openheid. Ogen ook die vragen om bescherming en om nabijheid. Er zijn geen ogen die dichter staan bij het oog van God dan de ogen van een kind. Terecht wordt op Kerstmis aandacht gevraagd voor het welzijn van kinderen wereldwijd. Al te vaak betalen zij de prijs voor wat volwassenen niet in vrede en rechtvaardigheid met elkaar geregeld krijgen.

Kerstmis gaat echter niet alleen over de geschiedenis van God met zijn volk. Kerstmis gaat ook over Gods verhaal met ieder van ons. Vaak dragen wij ons geloof en ons christen-zijn als een kledingstuk dat wel lang blijft meegaan en stevig zit, maar waarvan weinig nieuws afstraalt. Christen-zijn heeft te maken met gewoonten en met goede gewoonten, ongetwijfeld. Met Kerstmis wil ik trouwens mijn gemeente dank en waardering uitdrukken aan alle gezinnen die aansluiting blijven zoeken bij de kerkgemeenschap en gelovig met elkaar op weg gaan. Dat is vandaag geen gemakkelijke keuze. Ze vraagt meer overtuiging en vooral meer nederigheid, dan vroeger het geval was. Dank aan alle gezinnen die vandaag samen in de kathedraal aanwezig zijn. Toch krijgt ieder van ons vandaag ook deze vraag te horen: mag er eens een nieuwe Jezus in je kribbe liggen? Mag Jezus in de kribbe van je hart eens nieuw geboren worden? Mag Hij een nieuwe bladzijde beginnen of een nieuw gesprek met je aangaan? Laat Jezus toch niet oud worden in de kribbe van je leven! Zoals Picasso een heel leven nodig had om te leren schilderen als een kind, hebben wij misschien een heel leven nodig om te leren geloven als kind.

Dat is vandaag mijn kerstwens: dat het kind in de kribbe ons jong mag houden, zo nauw mogelijk verbonden met het leven in zijn eerste creativiteit. Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen